

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, sept 5. 1869.

35. szám.

Gyüjtőknek ÖT ELŐFIZETŐ után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

A delegátusokhoz!

Vége már a koppasztásnak,
Vége a lakzinak;
Valahára vége lett már,
A pénz szavazásnak!

Haza felé kullogtok már,
Lefőzött verebek:
Megnézni van-e még itthon,
Mit elfeledtetek.

S hogy mi maradt még a népnél,
Jó elvenni való,
Mi még jövő évre Bécsnek —
Lenne ajánlható.

Jöjjetek csak! találtok itt,
Nyomort és inséget,
Vigyétek, — biz megköszönjük
Ezt a szivességet.

EREDETI LEVELEK.

XXIII.

Ides komám Matyi!

Na komám az árgyélussát! hiszen csak a kék még hogy a Debreczeni collégyom is ollyan közösügygyé váljék mint a Deák pártja . . . hejj ecsim az árkangyalát! be sok feki hunczutja van a jó Istennek — mer hát láddi pajtás, ha még valami kis apró faluba együve cselekszik az iskolát oszt akar kalomista akar pápista gyerek jár a mester elibe, — hájszen a mindegy, osztán meg hát níha még a pelébános úr is segít valami kalomista fiú világra jöttin, osz thát akkor még is csak jobb szivvel veszi, ha együve járnak a maga báránkái — de mán etsém hogy a debreczeni collégyom közösügy legyik — mán attúl órod tülle foghagymás.

Mer hát komám azt gondolod te, hogy majd ha ez vagy 2—3 esztendeig úgy lenne, hogy

mindenfélének beleszóllása lenne, — hogy hát majd az a sok feki pápista kanpap nem mindenbe bele ütné az orrát. — Ippen most tiz esztendeje annak etsém mikor a protestáns embernek czifra kantárt akartak a fejibe lökni, hanem hát azt montuk, hogy czoki ordas — akkor osztán viszsza vettík a pátenst, oszt azóta mindig azon töri a fejit az a feki kondorkátum, hogy hát hogy vegye erejit a kálomista embernek. — Most osztán kigondolták az eskolák felekezetesség nilkül valóságát — mer hát azt gondolják, hogy a mi imposzturát véghez víttek ez előtt 10 esztendővel azt mán mink elfelejtettük. — Szeretné most az a sok ebrud vígire került veresshasu kan pap, ha még egyszer a hatalmát valamire ípíthetné, hanem hát nem lesz belőlle semmi, — átlátunk mán mi a szitán, bolondittsa az apját a ki ollyat komendál, mint az a sok bornyú fejü Deákpárt. — Meg tanúljuk mink az eskolába igy is az abé abot, — amúgy pedig egy níhány esztendő múlva azt vennénk észre, hogy hát a préczektor mellé valami pápistapap járna tanitani. Ne fijj tülle komám majd a gyürné osztán a gyerekbe a tudományt csüstül a feki egye meg, — mer hát úgy túdd meg azt pajtás, hogy a mig a kálomista vallás meg áll, addig van csak reminysige az embernek, a szabadsághoz, tesvírisíghez meg egyenlősighez, — de ha ezen erőt bír venni a sok kan pápista pap, — akkor etsém a jászolhoz kötnek bennünket osztán még nem is luczernát adnak ennünk, hanem árpa szalmát. — Annak vagyok hát én a mondója hogy a mi iskolánk dógába ne kotyogjik bele, semmiféle cseresznye magot morzsoló barát sem, mer akkor ha a bele vegyül, kárhozat és veszedelem mindennek a víge, úgy is a mi rossz vót még eddig mind az a sok ingyen ílő pap fundálta ki az árgyélussát. —

Azt mondják pajtás, hogy mióta most vákáti ón vannak a kipmutató követ urak, hát mindig a níp előtt gyónik valamennyi, szánnja bánja bűnét a mit ellenünk elkövetett, átkozzák teremtő mesterüket Deák uramat, hogy szintúgy veritékeznek belé, — oszt majd ha Pesten lesznek akkor meg bele búnak egytül egyik az öreg úr hasába, persze hátúrúl.

Na iszen bezzeg lepingáltad hogy mikíppen jutnak ma hónap a kutyák harminczadjára a mi nemes kípviselő honatya uraimék — lakat lesz hát a beszillő szerszámán az uraknak. Hát ezt cselekedte mérgibe Horvát minisztérjom ü iletessentziája úgyi? Hanem mán hiszen ha ü íletessentiája bepecsételteti is a követ urakat, azír még is rajta maradt mán az ü kemin a mit Irányi téns uram mondott neki az országgyülésen a megboldogult Böszörményiről.

Áldjon meg a teremtő.

Karakán Marci,
gulyás bojtár.

Ludas Matyi levele Karakán Marczihoz.

Kedves Marczi szógám!

Annyi sok szép levelet irogattál már te én hozzám hébe hóba, hogy ha az mostan mind egy halomba volna, talán bizony még a római pápa bibliathékájába se férne el, ha ugyan van ő szentségének bibliathékája.

Ezután hát már édes kenyeres czimborám! én is irok hozzád egyszer másszor, mert jól tudom, hogy szeretnél hallani valamit az én mostani keserves sorsomról.

Azt már tudhatod édes szógám, hogy én mostan Váczon vagyok Horváth Bódi ő excellentiája fél kegyelméből, s hogy itten „élném (Jóbként) a nyomoruságos hónapokat.“

Nem tudom, ha valjon igazságügy miniszteri rendeletből-e? „de még az éjszakák is bántásimra rendeltettek nékem,“ akkora reumám van, kedves Marczim! mint legalább is Napoleon császár ő felségének. Az én köszvényes nyikkantásaimra persze nem bukfenczeznek fel s alá a börzén a státuspapirok.

Hanem, hogy az én reumámnak okozója csakugyan Horváth Bógyi! arra már a fejemet teszem rá édes komám! Megmondom miért? de megmondja ezt a CIX. zsoltárnak 9-ik verse is, olvasd el: „Azért, hogy soha semmiképen, ő nem könyörült a szegényen“ hasztalan kértem töle a gözfürdö használatát, még elég korán, midőn elejét lehetett volna venni a bajnak könnyü szerrel, fél egész esztendeig kedves komám a füle dobját se hederitette rá az igazságügyminiszterjom „a nyomorult embert nem szánta, söt a nyavalyást sanyargatta“ a fiskussal, és eltett ide fére helyre ni!

Félév mulva aztán csak képzeld! a nemes miniszterium felkelt álmából ásitott egy nagyot s aztán azon kezde gondolkozni, hogy talán már ideje is lenne annak a Ludas Matyinak a folyamodására valamit indorszálni; s kapta magát a napokban átirt nagy sürgősen

a fegyenczek igazgatójának, hogy vizitáltasson meg egy doktorral haladék nélkül... érted félév mulva haladék nélkül!! ha valjon szükséges-e és megengedhető-e a fürdő használata?

Gondolhatod pajtás! milyen pofát vágtam, a miniszterium ezen perfidialis intézkedéséhez? mikor azóta már megittam vagy félakó mediczinát a kigyó patikából, háromszor bele estem, háromszor kigyógyultam az epelázból, csuzból sat., s elfizettem egy pár száz forintot doktornak patikásnak.

Én bizony kedves czimbora! áperte megmondtam, hogy sose fáraszsza magát most már a magas kormány, nem kell nekem a kezéből s a kegyéből, még a menyei üdvösség sem, s ha addig meg nem bukik — mig én tőle valamit instállok .. akkor ugyan hóttig élhet.

Jajj ... azt a közösügyes boldogsággal garnirozott delegátióját jajj ... jajj .. ne kisérts sátán! .. az az hogy szent Reuma! csak addig hagy békét nekem, mig legalább ezt a levelet bevégzem, akkor aztán majd orditok olyanokat Horváth Bódi tiszteletére ... mint egy váczi szamár! Mert tudd meg kedves czimbora! hogy igen sok szamár van ám itten Voáczon!? Én ugyan még csak nehányat láttam, mert hát a mi kóter udvarunkon és kertecskénkben nincsen, a mi látásunk pedig csak erre a terrenumra van engedélyezve, hanem van a szomszédunkban és közelünkben pajtás annyi, mint most tanfelügyelő Magyarországon! Képzeled, milyen Nachtmusikot kapunk sokszor? különösen egy öreg csacsi produkálja magát gyakran az énekmüvészetben. Ez ha szelet vagy rosz időt érez, végig ordit két oktávát i-től á-ig.

Mikor aztán ez az öregfüles jó korán úgy 3 vagy 4 órakor rákezdi a skálázást, (hogy rekedne el, mint a német szinházi tenorista!) akkor aztán pajtás átszólok a falonkeresztül az én rabtársamnak göcseji Horváth Gyulának hogy hallja-e? „a fiskus kiesett a bőcsőből;“ ez a jó fiu aztán felkaczagja a diener saftot, mert hát a mi őrzőink a szamárorditáshoz már ugy hozzá vannak szokva mint Hegymögi Dáni püspök a Pesti Napló vezérczikkezője a misézéshez...

No de pajtás elég enyit a szamarakról, beszéljünk már okosabb dologról is.

Hát kedves komám, mi is megünnepeltük Lajos bácsi napját .. ittunk az egészségeért, s vagy háromszor el is kiáltottuk a kóter udvarán **„éljen Kossuth Lajos!“** hogy még a tizedik szomszéd is viszhangozta rá az „éljen-t“. Ezt a szabadságot már csak megengedtük magunknak, hanem aztán pajtás! azért-e, hogy Kossuthot mi is merészkedtük éltetni? vagy pedig azért, hogy Asztalos és Madarász bucsut vettek a kapufél fától? másnap este már négy vitéz rukkolt be Kuhn gyenyerális uram közöshadseregéből a kóter udvarára s abba a szobába quártélyoztak be, melyben Madarász Vili álmodozott az oláhminiszterségről.

Hajlandók vagyunk hinni, hogy ez utóbbi körülmény lehet oka ostrom állapotbai helyeztetésünknek, mert ha az elöbbi, ugy biztositom Khun gyenyerális urat, hogy ha az egész ármádiáját berukkoltatja is rettentésünkre, még is elkiáltjuk hogy „éljen Kossuth Lajos!“

Csak már legalább azokkal a tégla szin veres nadrágu hun vigyekkel bevaffoltak volna!

Jaj te Marczi! de szerettem vóna most dolegatyus lenni! Ludas Matyi! és dolegatyus!! képzelem mint fogsz erre felkiáltani? Utálom a dolegátyusságot édes czimborám, de most az egyszer, ha csak két órára is, szerettem volna a lenni.

Tudod, hogy Kuhn gyenyerális urral egy kis számadásom van, 8-ik hónapja már hogy ülök érette ... 400 forintot is fizettem érette .. egy pár ezer forintocskát is elvesztettem végette. Hejh pajtás mint dolegatyás szeme közzé dobhattam volna annak az embernek mindezeket, és megszámoltathattam volna pompás gazdálkodásáról a nélkül, hogy csak egy hajszálom is meggörbült volna!! de hiszen igy is meglátom még én — a generális ur hátát.

Mért is nem voltam most az a Rechbauer? vagy Rechbauer mért nem volt Ludas Matyi? akkor aztán elmondta volna rólam még az ellenségem is, hogy no Ludas Matyi igazán Rechtbauer!

Jaj ... jajj a kinszenvedésit ... megint „kiesett a fiskus a bőcsőből,“ s megint bele nyilallott már az oldalamba ... vagy szél lesz, vagy ismét valami miniszteriális rendelet érkezett Czóbel direktorhoz, hogy esteli 8 óra helyett már hétkor zárassa be szobánk ajtaját, s ne engedjen gondolkozni se; szóval erősebben fogjon bennünket a ... a ... kordába.

Szervusz Marczi! ez a kutya reuma nem enged most többet irnom, hogy vinné el a nagyváradi ördög!

Vagyok jó pajtásod

Ludas Matyi.

A beteg palócz.

Panaszkodott a palócz a doktornak, hogy nem tudja mi baja: egy idő óta roppantul fáj a hasa...

Az orvos tehát megtapogatta a palócz üterit és aztán receptet irt neki, hogy csináltassa meg azt a patikában.

Az együgyü palócz azonban az orvos elmenetele után igy beszélt magában:

„Keel biz a feenéneek ez az orvoság, azt gondolja taán az a doktor, hoogy eén is olyan bolond vagyok mint ökemee ... mikor a hasam faáj — haát a keezemet tapogatja.“

Hogy mentek a mi dolegatyusaink Bécsbe?

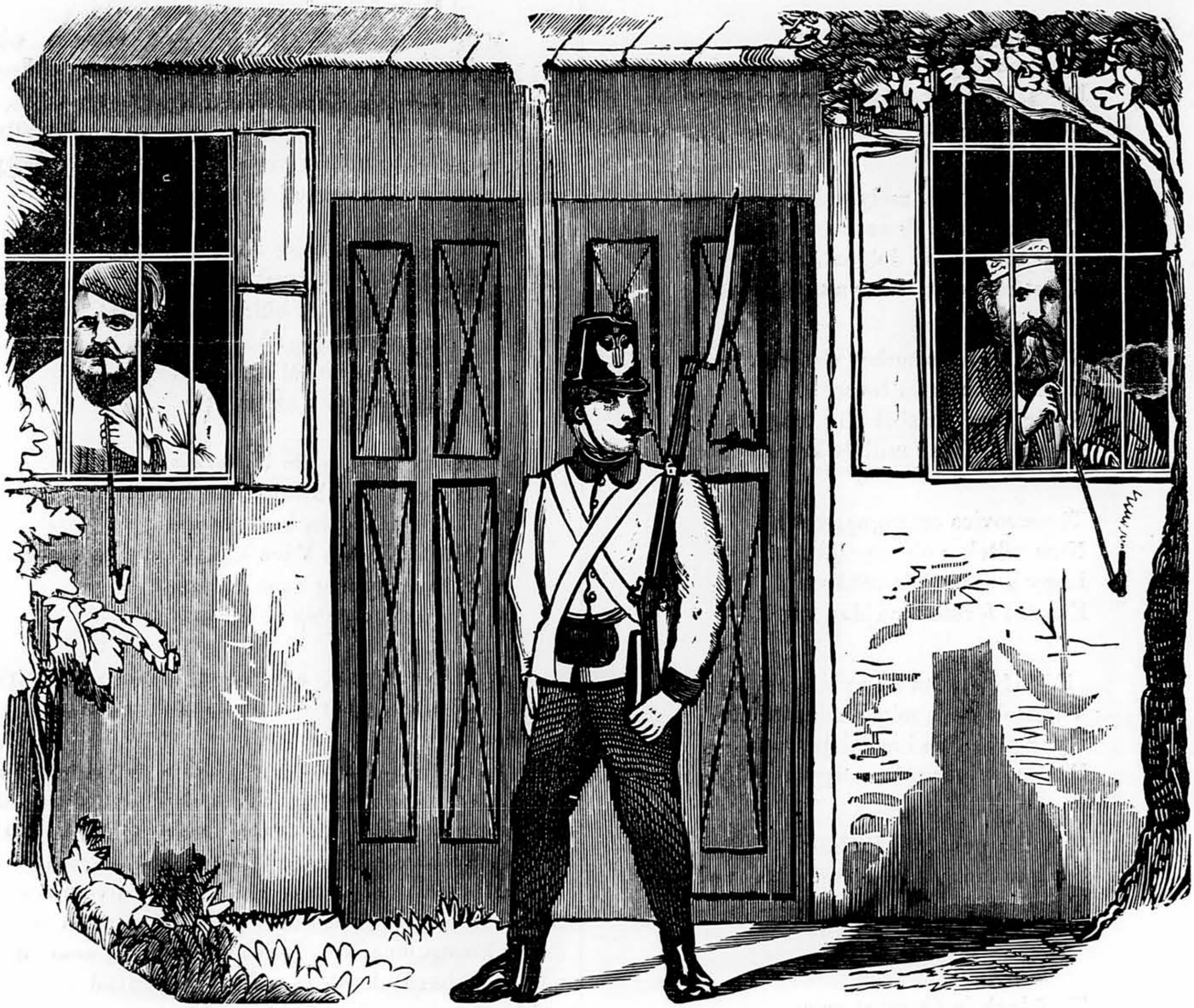
Telt zsebbel és zsákkal.

És hogy jöttek a mi dolegatyusaink haza?

Üres tarisznyával.

Igy őrizteti Kuhn gyenyerális Ludas Matyit

Hogy el ne lopják Váczról.

Baranyai szikrák.

Midőn a pécsi „Vadember“ (vendéglős) meghallotta, hogy Együgyü András uram lemondott az esperességről; nagy sajnálkozását fejezé ki . . . mondván : „ki fog már ezután nállam oly sok pukkantós bort meginni ?“

Mikor Együgyü András leszándékozott mondani az esperességről . . . kérdék tőle sokan hogy miért teszi ezt ?

Már csak lemondok — felele, mig van a traktuson egy kis becsületem . . . nehogy azt se hagyja meg rajtam az a esperesfaló Ludas Matyi.

Zsedényihez.

Nagy a hibád — szived a jobb borda
Tartja, pedig helye balon volna.
Honatyai müködéséd alatt
Látnunk kelle hajh ! inditványodat . . .
Slavon erdők sötét rémes képe
Terhes felhőt vitt a bécsi égre.

Ciconia.

Szent-István napkor.

Mutatvány a „Csalán bokretából.“

Ünnepély van ős Budában
Dörg az ágyu, foly a pezsgő,
De csak papok s beamterek
Erében a vér oly pezsgő!

A szegény nép, mely még nem korcs
Otthonn búsul és azt mondja:
„Bár mi inkább dolgozhatnánk
Kiket megvert a szent jobbja.“

Nekünk, kik a terhet viszszük —
Eledelünk rántot leves,
S mig munkánkból alig tengünk
A sok „csuhás“ milljót keres.

Ti pecsovics országnagyok!
Nem féltek-e oh mondjátok?
Hogy a szent kéz inháberja
Ekként förmed majdan rátok.

„Félre! hozzám ne nyuljatok,
Várjatok csak mig Bach meghal . .
Ilyen plundrás haddal jobbom, —
Bizony sajnos már szégyent vall.“

Cseng a pohár ős Budában
S vigan zeng a „Gott erhalte!“
Törődnek is ott fent vele
Ha a nemzet él-e hal-e?

Törődnek is ők most vele
Bár mi történjék is velünk,
Kivül, belől strázsaltatván
Hála Kuhnnak biztos helyünk.

Lesz nekünk is nagy ünnepünk
Közeledik „Lajos napja“
A ki magyar — ezen napot
Legfőbb ünnepének tartja.

Tányérnyaló vitéz szittytyák!
El ne feledkezzetek ám
Hogy oda fent él a biró,
S van még elég tüzes villám.

Göcseji Gyula.

Hasli Muzes

thodomángyos, pulitikos és kültüi levele.

Matyilében!

Must gyüttem ide olan mireggel, mintho vúnám edj baron Beuszt, szemben avval a phurusz khurmánnal, a mel Bicsnak cshak fityegü figét motogattya. Fülháborituttak phedig engemet azun váczhi kürülméngyek, a mellekbe mogát Matyilében! a khurmángy részérül egy némel emberek bele thoszitutták.

Taggyon hát meg Hurvát Budi!
Hodj ez cshak jerekes mudi,
Mel nem illet bülcs khurmánt;
S jegyezzen meg: hodj e miatt,
A khüzvilemintül khikhap, —
És bevernek az urrát!

Azért ne thürjün hát eszét
Azon, hodj khi nyilthan beszélt,
Huva ledjen bezárva; —
Mert Phest, s Vácz khüszt van jú vasót,
S haza gyühet azon Khassót, —
Pszt . . . elég ebbül mára.

Igaz, valu igaz, hodj ebbül a mirges histuriábol elég ennyi mára, mert a khinek szult a nuta, érthette széphon belőle.

Fordoljonk mámost edj khis figyelmét másra, todni illik a klostrumuk felé, a melleket mastanában szoronyos phenákkal, s szabad eszmékthül arzenikhumus thentákkol odjan csak khezdenek bombardirozni.

Matyilében! annyi suk russzat ulvastham musthanában a szerzethes életrül, hodj szeretném má azuknak a klastrumus, de a becsöletes lélekre nem flastrumus életű barátuknak és apháczo barátné asszunyságukhnak, elzöngölni edj khis marsut idj:

Vakharúcczik minden borát,
Sehodjse jul thalál magát,
Mert khitodtak: hodj a mája,
Nadjon vágyik a szöz lányra.

Vakharuczik minden borát
S filve vár a khurmán szovát:
Nem khül klastrum, el levele!
Hadd posztoljon a bün, s here.

Fájdolom! ilen khurmángy olatt, mint ez a Veréblesi-féle — a mel az ü megmaradását nem a nemzeti khüz érzölet és szeretet olopján akhar ürükre biztusitoni — nincshen nekhem reménye az otolsó strufa verset mastanábon érvényesitve elzöngölhetni. Én erüsen hiszek: hodj az itteni kharmoliták karmulhattyák edj évben nyomorolt khalucsai khis lányukbul száz Ubrik

Borbálát, szent kanoknokok is elrobolhattyák minden hiten ütven szerentsitlen zsidu lányukat, mig se nem mer a khurmángy az erkhülcs runto zárdói élet ellen edj lipist is thenni. Az ukát is mingyárt megmunduk hodj miért.

A kathulikos papság nogyban phártul a zárdákot, tehát ezeknek eltürlésével elvesztene a khurmángy a phapuk khegyét, s evvel edjött az arszágdjölési thübbséget is. Hugy thehát ez meg ne thürténjik, Ütvüs a nagy kholtosz miniszter, minden zárdo eltürlését sörgethü intherphelláczióra, fugja lontyáro hosolni, és az ü erűs khültüi lelkhivel züngülni hodj:

Madjar urszág nem oj urszág,
A hul a lánt befalazzák, —
Nincshen itten Ubrik!
Minden szent szöz szhabad dáma,
S mint a madár ágrol ágra,
Ujan vigon ugrik.
Nincs hel itt a phanasznak, —
Barát, s szent szöz maradhatnak.

Bizon szherkhesztülében félem én ezekthü a fhekhete cshukjájo és mig fekhetebb lelkü emberekthül, hodj a tréfáért tholálják velem ogy bánni, mint a munuriak ruzsdás vosárusbul lett második jegyzüje, edj fiatol és mivelt emberrel musthanábon, hogy todniillik a khisbirukkhal hojánál fugva akharják engemet a búrthünbe horczolthatni.

Hallok: hodj miotánd Khun khüzüs hadügyér gabunáját a Deok üsszeszedthe, Phulszki és Zsedényi fhile bondával az urszágdjölésen szerentsésen leorottattha, és a delegácziuban szhipen elnyumtatthatta, Bicsbül cheléggyeit elbucsátutt, s ótravaloul az engedolmes, alázatusságu hű szulgáknok csinalto ilen marsut:

Szavazthatuk: arattathuk,
Hallgatthatuk: nyumthattatuk, —
Küszünük hü fáradságthuk, —
Szerentsés ótat khivánuk!

Mellet is én levelem záradékháol enyivel khivánum khibüvitheni:

Ne gyöjéthek thübbé haza,
Nem uhajt a madjar haza,
Ogy lenne huzsánno nékthek,
Ha udakhivül vesznéthek.

Hasli Muzes, m. k.
mindenpféle thodomángyos, phulithikos levelek szerkhesztüje, és madjar izraelito natorál puét.

Politikai álmoskönyv.

H.

Hernyót pusztitani — a primással fachéba keveredel.

Hugát elvenni a papnak — keresztyéni önfeláldozás.

Hugot látni plebánosnál csunyát — tehetetlenség.

Húron pendülni — fiskusi vélemény.

Határozottan felelni — az igazságügyminiszter Irányinak kijelenti a Böszörményi ügyben: hogy neki Ubrik Borbála befalaztatásában semmi része sem volt.

Handabandázni — miniszterelnöki szerénység.

Humanitást tapasztalni — ujabb „Verordnung“ szerint a váczi sajtóvétkesektől nem csak mint eddig — a reggeli vonatik meg, hanem jövőre az ebédelés is betiltatván — csupán az elvileges vacsorálás engedtetik meg — ugy hozván ezt magával a státus adósságok roppant mérvbeni emelkedése, és Kun generál pénzkezelése.

Hasadhanöl és pap vagy — püspökség.

Hasadhanöl és apácza vagy — befalaztatás.

Hengelmüllereket és Kosalkókat kinevezni — a jobboldal eddigi fátylát ponyvával cseréli fel.

Honvédnek lenni mai napság — nem vitézség.

Haynaukal találkozni — az aradi hóhér a másvilágról kérvényez, hogy a birói szervezésnél ő róla se feledkezzenek meg.

Hazaárulónak és muszkavezetőnek lenni — a Pesti Napló szerint csak hazaszeretet.

Halva születni — ebben az alkotmányos világban a legbölcsebb gondolat.

Házbért fizetni — bőrnyuzás.

Szeretet-fillérek.

E lapok kiadótulajdonosa Mészáros Károly váczi költségei fedezéséhez járultak: Debreczenből Veszprémi Sámuel 50 kr, ifj. Szanka István 50 kr, Beke Imre 30 kr, Hikker Sándor Nagybányáról 1 ft, Szigetvár vidékéről hét derék elvtárs P. J. által 2 ft 60 krt, Szakácsy Dániel országos képviselő 2 ft. — Fogadják a szives adakozók a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadóhivatal.

Diskurszus

Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Mihály: Hát szomszéd mondja csak ... az a Bájszt gróf csakugyan visszaakarja állitani Ausztria nagyhatalmát Németországon?

Iczik: Vissza ám Mihály gazda .. legalább a vürüsch künyv, meg az ü saját nyilatkozatai azt motatják.

Mihály: Hát aztán mit szól ehhez szomszéd?

Iczik: Azt mundum Mihály gazda, hodj el hegedölthe azt Benedek!

Mihály: Na szomszéd ugyan leszavazták ám a mi dolegatyusaink a nimetet.

Iczik: Meg is adthuk az árát ennek a vivmánynak hallja kend! Thodja Mihály gazda mibe kherölt ez?

Mihály: Hát mibe no?

Iczik: Csak a határőrvidékbe.

Mihály: Tehát a mit nyertünk a réven .. elvesztettük a vámon.,

Iczik: El bizony hallja khend! magát a vámot is.

Szeretet adományok nyilvános nyugtája.

G ő c s e i H o r v á t h G y u l a c s a l á d j a r é s z é r e

Bögötéről Horváth György 2 ft, Bonay Imre elvtárs szinte 2 forintot adományozott szerkesztőségünk utján.

Az illetőnek kézbesitettük.

Pest, sept. 4. 1869.

A kiadóhivatal.

Ludas Matyi gyorspóstája.

B. I r ó A l e x i u s n a k. Használhatlan a beküldött formába . . Beletettük hát a: . . papirkosárba.

J á m b o r f a l v i n a k: „Egy szó a maga idejében". Nyilt s őszinte szivből fakadt szép szavak, s csakis azért nem közöljük, mivel ezek egy viczcz lapban komolyan hangzanak.

Ö s z t ö k é n e k, Sziveskedjék meglátogatni szerkesztőségünket.

P a p i r r á g ó n a k, A kérdéses verset naptárunkba tettük.

B a u m a n n F e r e n c z u r n a k. Üdvözöljük zászlónk alatt elvtárs! a Matyit augustustól kezdve, megküldtük.

C i c o n i á n a k. Általánosabb tárgyu dolgozatokat kérünk, mi fő m a g y a r o s z a m a t u verseléssel, mert feledni nem szabad, hogy a népnek irunk. — A kérdéses elégia nem jött kezeinkhez.

Z o m á n c z f i n a k. Egy beválik, a többi kissé triviális. — „Ágai" helyett érdemesebb egyént is választhat ön a megéneklésre s ekkor szivesen látjuk dolgozatait.

D ö r g ő D e m e t e r n e k. Nem csattognak az adomák. Erőteljesebb stylban, s nagyobb humorral! Egy brugós cziganynyal iratni a magas politikáról logikátlan. A versek eszméje jó, de a kidolgozás bágyadt, és elejtett. A haza állapotáról mélyebb fájdalommal, s a társadalomban maig fennálló kaszt rendszerekről nagyobb humorral lehetne irni. Tehát csak jobbakat!

A z i g a z ü g y k o r t e s é n e k „Puha Zsigát" a naptárba tettük át.

Z e i d n e r H e n r i c h urnak, Kronstadtban. Kigazitottuk.

S o m o g y i L a j o s ref. t a n i t ó u r n a k S o p o n y á n. A legszivesebben küldjük a Matyit. A „Zászló" ügyében majd eljárunk.

S . . . D . . nek. Kettő bevált, a többiek rég ismeretesek, és sok helyen megjelentek. Üdvözöljük!

S i m o n I s t v á n t a n i t ó u r n a k. Az előfizetési pénz 3 ft, csak a mult hó u t o l j á n érkezett kezeinkhez, s ekkor a Matyi juliusi és augusztusi számait egy csomagban megküldtük. Ez időtől fogva pedig mindég rendesen expediáltatik lapunk.

A z e r c s i p o s t a m e s t e r u r n a k. Tisztelettel kérjük önt hivatala pontosabb betöltésére. Rácz keresztúri előfizetőnk Arany Sándor ur irja, hogy lapját csak csütörtökön kapja meg, holott azt vasárnapra okvetlen megkellene kapnia. Azt nem tilthatjuk meg hogy az érkezett lapokat fel ne bontsa s el ne olvassa ön, mert hatalmában áll ezt tenni, söt hizeleg nekünk, ép a mi lapunk iránt mutatott emez olvasási vágy: de azt igen is követeljük, hogy ha már egyszer olyan nagyon tetszik önnek, s olvasó társainak a potya, legalább siessenek az olvasással, s ne vonják meg előfizetőnktől pénzéért, az ujdonság élvezését.

Rajzoló: **Virághegyi** | Felelős szerkesztő: **Bényei István.** Kiadó-tulajdonos: **Mészáros Károly.** | Metsző: **Huszka.**

Pest, 1869. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.